

FESTIVALOVÝ 7/ ZPRAVODAJ 4. května 2006

ČASOPIS STUDENTŮ FF UP OLOMOUC

ČT 4. 5. 2006

PROGRAM

14.00 K / divadelní sál

Katja Višinská

NÉMA OLORES

/ premiéra

15.00 K / filmový sál

VĚČNÝ SVIT

NEPOSKVRNĚNÉ MYSLI

/ rež. Michel Gondry

/ USA, 2004

17.00 K / filmový sál

PROTI ZDI

/ rež. Fatih Akin

/ Německo, Turecko, 2003

19.30 K / divadelní sál

NĚMÁ HRA

Divadlo De Facto Mimo Jihlava

20.30 K / nádvoří

MARACA

/ koncert

22.00 K

/ parkán

VZPLANUTÍ

22.45 K / nádvoří

Dodo Šošoka & friends

/ SK & AUT / koncert

Pomalou, ale (bohužel) jistě se blížíme k závěru letošního ročníku Divadelní Flory, která se již zcela zabydlela na půdě Konviktu. Opět jsme zde mohli zhlédnout několik zajímavých představení. Naladění včerejším prosluněným dnem jsme se vydali do divadelního sálu, kde jsme zažili nejen proměnu Veroniky Šimkové, ale stihli jsme naskočit i do rozjetého vlaku Košičan 3. Ve filmovém sále jsme skrze plátno pronikli do Polska za Angelusem a Nicole Kidman nám vyjevila tajemství Těch druhých. Díky druhé sadě experimentálních filmů jsme se znovu ocitli na hranici skutečnosti. Stejný pocit zažil již podruhé Prorok Ilja a SKÁkající skupina Fastfood Orchestra zakončila další festivalový den. A na co se můžeme těšit dnes? Čtvrteční den zahájí Katja Višinská se svou premiérou Néma Olores. Věčný svit neposkrvněné mysli prožije Jim Carrey, který se postaví třeba i Proti zdi, jen aby nezapomněl na Kate Winslet. Jeho Vzplanutí se snad nakonec vyřeší na koncertech skupin Maraca a Dodo Šošoka & friends...

Doufejme, že nám počasí vydrží i nadále, abychom se mohli zítra s Florou jaksepatří rozloučit...

Pavla

pořadatel festivalu

MORAVSKÉ
DIVADLO
OLOMOUC

X. DIVADELNÍ FLORA 2006
O L O M O U C 27. 4. – 5. 5.

www.divadelniflora.cz

generální partner festivalu

Olomoucký kraj

POZOR! ZMĚNA PROGRAMU!

Dnes v 19:30 na divadelním sále Konviktu vystoupí místo výborného a skvělého divadla T.E.J.P. (omluveno pro nemoc) výborné a skvělé divadlo De Facto Mimo. Až z Jihlavy nám přivezou epochální pokus

o přenos legend němého filmu na jeviště. Projekt Némá hra, nesoucí podtitul „mlčeti zlato“, v režii Martina Koláře nám předloží to nejlepší z dob, kdy k filmu jediný zvuk tvořil najatý pianista. Těšit

se můžeme na Tuláka, Trestance, Koketku, Tlustocha, dortovou bitvu a mnoho dalších známých i neznámých motivů, pojících se s kolébkou stříbrného plátna. A to vše na jevišti! Ojedinělé...

Křehkosti, tvé jméno je žena

Žena probouzející se ze ženy. V parafrázi na současné úspěšné představení podle knihy Eve Ensler (Vagina monology) si troufám choreografii označit za „Vagina monolog beze slov“. Tyto dva zdánlivě neslučitelné kusy spojuje dychtivost předání pozitivního poselství o ženském principu. V choreografii Zuzany Kozánkové tančí Veronika Šimková. Dvě ženy vytvořily niterné představení poutající pozornost jak svým tématem, tak provedením.

Probouzející se ženu poprvé na holém bílém jevišti spatřujeme v podobě ženy – kukly, z níž se snaží dostat. Touží roztrhnout svazující schránku, která jí brání projevit pravou tvář. Živočišné pohyby se po několika neúspěšných pokusech pozvolna přibližují lidské povaze. Okolní tma se rozpouští, tajemství mizí, divák si teprve teď může postavu prohlédnout zřetelněji, stejně jako se hrdinka rozkoukává

v nové podobě. Červené světlo značí vnitřní boj, který je žena nucena svést. Potýká se sama se sebou, nahlížení do vlastního nitra ji vyčerpává, brání se, ale najednou poznává, že cesta zpět už neexistuje. Kyvadlo času se už dávno dalo do pohybu a zastavit ho nikdo nedokáže. Žena je jím nejprve fascinována, bojí se ho, ale poté pochopí, že se již stala součástí ubíhajících vteřin nového života. Zkouší kyvadlo ovládnout, dospívá však k závěru, že běh času zastavit nedokáže. Smiřuje se sama se sebou, přijímá svůj ženský úděl. Nestydí se za něj, uvědomuje si, že je v něm něco krásného. Úplně se zbavuje pozůstatků kukly, které jí měly poskytnout domnělou ochranu. Na krátký okamžik obnaží své tělo i duši, aby obě následně skryla za bílými šaty a víčky očí. Je zranitelná, a zároveň čistá a křehká. Poznala

svou podstatu, ponořila se do svého nitra. Na vahách osudu se houpá její dřívější a nynější podoba. Vybírá si nebezpečný, trýznící, ale kypící život, v němž pozná mnoho bolesti, ale který ji naplní láskou a něhou. Kromě přesvědčivého výrazu protagonistky upoutá důmyslně řešený kostým, který jednoduše, ale výstižně podtrhuje proměnu. Hra světla i zvuků vrcholí ve výstupu s kyvadlem času. To svými světelnými i zvukovými efekty evokuje existenci „živého“ spoluhráče a spoluvytváří efektní podívanou. Přerod ženy symbolizuje také světlo – na začátku je jeviště zahaleno tmou, v závěru naopak plně osvětleno. Žena v bílém na něm doslova září. Harmonie dosáhla vrcholu, probuzená žena je sama sebou, plná energie kráčí vstříc novému životu. Je krásná...

Nada Satková

HLEDÁM SVOJI CESTU...

rozhovor s Veronikou Šimkovou nejen o inscenaci Cocoon Invisible

Choreografkou inscenace Cocoon Invisible je Zuzana Kozánková. Jak se Vám s ní spolupracovalo? Byla to vaše první spolupráce? Jak jste se daly dohromady?

Známe se se Zuzanou asi čtyři roky, ale Cocoon Invisible bylo naše první společné představení. Spíš jsme se znaly na té půdě - já student, ona pedagog. Díky tomu, že se známe už delší dobu, se mi s ní spolupracovalo výborně.

Cocoon Invisible je osobní výpověď

dí Zuzany Kozánkové. Jak se Vám tančí v inscenaci, kde vyjadřujete pocity někoho jiného?

Není to úplně jednoduché, ale to téma je pro mne také hodně aktuální. Myslím, že jsem v životě prošla různými fázemi, podobně jako Zuzana, i když v jiném kontextu. Inscenace mi je blízká, takže se snažím jak nejlépe můžu interpretovat její pocity a myšlenky. Zároveň hledám nějakou moji cestu a pokouším se, aby se spolu se Zuzaninou někde potkaly.

Promlouvala jste do procesu tvorby, nebo jste přišla již k hotové choreografii?

Měly jsme zhruba pět týdnů na přípravu. Vyjely jsme mimo Prahu a plně jsme se koncentrovaly. Zuzana pracuje tak, že má před-

stavu: myšlenku, pocity i fyzické vyjádření (např. bytí na špičkách v druhé části inscenace). Potom mne nechá improvizovat - nabídnu jí tak i nějaký můj materiál. Teprve když jsem nevěděla jak dál, když jsem vyčerpala svou inspiraci, tak Zuzana použila své nápady. Až po mé improvizaci mi poskytl svůj materiál. Řekla bych, že ta první a druhá část je víc Zuzana, kdežto třetí a čtvrtá část jsem víc já.

Dá se tedy říci, že se v tomto projektu cítíte dobře, že je to Vaše srdcová záležitost? Nebo jste už dělala jiné projekty, které Vám byly bližší?

To je těžké povědět. Tím, že je to takhle specifické téma a že ho hrajeme už přes půl roku, jsem se už někam posunula.

Je těžké pořád to aktualizovat. Když jsem hrála např. představení, které bylo abstraktní, tak jsem se někdy cítila lépe v reprízách, protože tam nebylo tolik toho „srdce drásajícího“. Snažím se, aby to žilo se mnou, což je složitější.

V inscenaci Cocoon Invisible hraje důležitou roli i kostým...

Ten vytvářela studentka scénografie Erika Čičmanová. Studuje na DAMU ve třetím ročníku. Byla to další žena do našeho klubu. Myslím, že Zuzanu také velmi dobře pochopila.

Kde Vás ještě můžeme vidět?

Tady na festivalu budu tančit ještě v představení Fields. Takže mne můžete vidět tento pátek.

*Děkuji za rozhovor
Michaela Stránská*

ZÁŽITEK ZE SÁLU VE TVARU KUBISTICKÉHO VEJCE

Včera o půl osmé večer se v divadelním sále na Konviktu konalo představení pražského divadla Vosto5 s názvem Košičan 3. Bylo to představení inspirované cestováním. Byla to cesta z Prahy do Košic, cesta životem dvou osamělých srdcí, cesta doprovázená rozhlasovým nočním pořadem Radia Jiskra, která přinesla mnoho poznání. Tak například pro kandidáty, kteří se chystají na dráhu dramatického umělce - byli zde zasvěceni do krásy, ale hlavně do – v dobrém slova smyslu míněno – ubohosti této profese. Ztělesněním tohoto poznání se stal úžasný sólista příbramského divadla Karel Krautgartner (Petr Prokop), který se jako host účastnil nočního vysílání. Bylo to vysílání plné červených srdíček, krk drásajícího alkoholu,

kávy s velkým K, byl to Karel s velkým K. Byl to živý přenos, bylo to „live“.

Představení mělo několik dějových linií, ať už se jednalo právě o „noční rozhlasový pořad pro neúspěšné, osamělé a opuštěné posluchače“ Radia Jiskra, kamarádské povídání Pavla Pláteníka (Ondra Cihlář) s Karlem Krautgartnerem mimo mikrofony, ať už se jednalo, jak v jednom rozhovoru řekl Ondra Cihlář, o „největší milostný příběh všech dob, který je možné zhlédnout na českých divadelních prknech“ nebo ať už se jednalo o úžasné baletní vstupy. Všechny dějové linie do sebe zapadly, nijak se vzájemně nevyrušovaly a v konečném výsledku vytvořily opravdu skvostně zábavné divadelní představení. Než se dostanu k hereckým výkonům, které nelze než

opěvovat, nemůžu si z tváře smazat úsměv dobrého pocitu už jen z pohledu na prázdnou scénu. Kobereček Českých drah před sedačkou z vlaku, kterou pánové honosně nazývali „koženkovým sáfáá“ a nad kterým byla umístěna všem velmi dobře známá funkční cedule z vlakového nádraží. Ta zároveň sloužila jako stoleček v radiovém studiu - pro odkládání sklenic s kvalitním alkoholem a hrnečků s kávou s velkým K. A motiv červených srdíček? Okouzlující! Signál, že se v rádiu mluví do éteru, byl zobrazen světlem ve tvaru srdce. Stejný motiv byl použitý i na nápaditých mikrofonech, které svým odpružením dobře přihrávaly hravosti obou protagonistů. Srdíčková animace pak na závěr působila jako ukončení tohoto vtipného, tak

trochu homosexuálně zvrhlého motivu.

Tedy tedy k hereckým výkonům. No... Bylo to takové „lehce inscenované scénické čtení“. Ne, to byl vtípek. Sám Karel Krautgartner dává mladým umělcům radu do života, že tudy cesta rozhodně nevede: „Tudy ne.“ A myslím, že nám všem je jasné, že pánové z divadla Vosto5 na radu pana Krautgartnera dali. Opět zabodovali svými autorskými, dramaturgicky neotřelými texty a skloubili předem nazkoušenou inscenaci s otevřenou jevištní formou, která jim umožnila v určitých momentech rozehrávat dané situace okamžitou improvizací.

Nevím, co dodat. Karel na začátku říkal, že divadlo je fabrika na emoce, a tak když rychlík z Prahy přijíždí do Košic, objasní se třicet let sípajícího hlasu v telefonu, naleznou se veškeré indicie, trikolorové vlajky dovlaží,

červené srdce zhasne, okénko paní VB (výdejní báby) je zas do dalšího dne zavřeno, neúspěšní, osamělí a opuštění posluchači mají před sebou týden strádání, než znovu uslyší hlas Pavla Pláténíka v nočním rozhlasovém vysílání. Člověk s širokým úsměvem věří, že Stan- da si opravdu udělá „rychlou- ženýrský kurz“, postaví si k Jar- milce most. Má chuť zvednout telefon a pozvat

si domů brněnské umělecké trio BRUMT. Nebo BRUMTR? Je to jedno, protože stejně

přijedou jenom dva.

Eva Votrubová

„CESTOVÁNÍ ZA DIVÁKEM JE HROZNĚ FAJN“

Rozhovor s hercem divadla Vosto5 Ondarem Cihlářem

Kam se letos chystáte se svým stanem a pokolikáté už vlastně takhle vyrazíte?

No, už to bude po čtvrté, poprvé to bylo takové neoficiální a byla to taková zkušební sezóna, kdy jsme zjistili, že by to šlo, takže ten první rok počítáme jako takový nultý a když ho počítáme jako nultý, tak tohle bude třetí sezóna se stanem. A letos to bude takové kratší, protože si chceme přes léto všichni tak nějak odpočinout, takže budeme hrát jenom v Hradci na Evropských regionech, což je 20. - 30. června, potom budeme mít ty prázdniny,

o kterých jsem mluvil a potom až koncem srpna navážeme na náš tradiční program na Letní Letné, pak hned jedeme na plzeňský festival Divadlo, kde budeme hrát letos poprvé a letní sezónu uzavřeme v Jihlavě na festivalu dokumentárních filmů, kde už budeme potřetí, tak uvidíme, kam dál se naše účast může ještě vyvinout.

Jaké hry hrajete mimo Vaše turné se stanem a kde?

Je to tak, že přes léto jsme právě na tomto turné a tam hrajeme všechna naše představení, kromě představení Zahrádkáři, což je taková nej-

víc divadlu se blížící hra a tu hrajeme v Praze v Divadle Na Prádle v průběhu celé klasické jarní divadelní sezóny. Tam hrajeme taky všechny ostatní věci, kromě představení Karavan Evropa, které na rozdíl od představení Zahrádkáři se zase může hrát jenom ve stanu, a to proto, že tam hrajeme se skutečným campingovým přívěsem za autem a ten se nedá do žádného normálního divadla vůbec dostat. Takže je to takový malý bonus k tomu našemu letnímu popojíždění se stanem.

Vy jste loni měli soustředění právě

s tímto karavanem, kde jste celé to hraní kolem něj budovali, čeká vás něco podobného i letos?

Ten karavan jsme dělali v Týně nad Vltavou, kde jsme ho měli asi čtrnáct dní postavený i se stanem a celé jsme to tam dávali dohromady a bylo to dost zajímavé, protože nám to vzalo hodně času a energie, ale naštěstí z toho vzniklo pro nás docela příjemné představení.

Letos to s tím výjezdem asi nebude tak horké, protože děláme představení, které není závislé přímo na stanovém prostoru. To znamená, že není nutné mít ho někde postavený, jak tomu bylo loni v jižních Čechách na zahradě a tím pádem ho budeme moci zkoušet v Praze. Jedná se o takovou inspiraci Čukem a Gekem - představení tohoto názvu vznikne a budeme ho premiérovat právě v Hradci Králové na Festivalu evropských regionů a počítáme s tím, že je to představení, se kterým budeme kromě všech ostatních taky celé léto jezdit. Zároveň nebude vázané na stanový prostor tolik, aby se nedalo hrát i přes zimu v jakémkoli divadelním prostoru.

Vy jste minulý rok na Hronově oficiálně ukončili svou amatérskou éru. Nyní už jste tedy profesionálové, existenčně závislí na divadle?

To je pro mě taková hodně nepříjemná věc, která se nevysvětlila úplně dostatečně. My to vlastně od loňského Hronova vysvětlujeme úplně všem. Je to tak, že pro nás se existenčně nic nezměnilo, akorát jsme přestali soutěžně figurovat ve všech přehlídkách amatérského divadla. To znamená, že po řekněme desetiletí neustálého objíždění všech těchto postupových přehlídek už nám začalo být trapné, že jsme neustále v takovém prapodivném vnímání. Byli jsme často ter-

čem nepříjemných reakcí všech těch mladých a skutečně amatérských souborů, amatérských pouze v tom jediném slova smyslu, že to byli studenti středních i vysokých škol, které se nezabývaly divadlem, tak jako jsme se jím zabývali na vysoké škole my. To znamená, že na vzdor všem těmto festivalům a reakcím jsme si řekli, že nemá smysl soutěžit se studenty, kteří dělají divadlo z úplně jiného důvodu než my, i přes to, že společně s nimi máme to divadlo úplně stejně rádi. Ale že bychom byli na divadle víc existenčně závislí než loni nebo předloni, to se nedá říct, protože my už takhle děláme divadlo nějakých pět let a tím, že jsme dodělali školu, tak se tím divadlem opravdu živíme, ale samozřejmě neživíme se jen provozem Vosto5ky. Myslím si, že Vosto5ka nemá dimenze ani parametry profesionálního divadla, to je opravdu jenom setkání lidí z různých divadel, kdy každý z nás – ač v oboru - se vlastně živí něčím jiným.

A ty se přes rok živíš čím?

Já jsem na volné noze a tím pádem se můj výdělek skládá z různých aktivit, Vosto5ka je jen jednou částíčkou, potom je to samozřejmě práce pro televizi, dál dělám věci jako dramaturg, věci publikačního charakteru, kdy neustále píšu nějaké věci, to souvisí s dramaturgií. Dále děláme představení do různých dalších divadel typu Akropole nebo kladenského divadla, které dělám v režisérsko-dramaturgické spolupráci s Jirkou Havelkou. Do toho děláme Vosto5ku, kde se střetáváme, abychom si spolu – pokud to ještě jde – zabblili. Uvidíme, jak dlouho nám to ještě vydrží.

Říkal jsi, že dramaturgicky spolupracuješ s Jirkou Havelkou. Jakých představení se to týká?

V poslední době jsme spolu dělali na dvou věcech. Jednou to bylo v Kladně, kde jsme dělali Děti kapitána Granta na motivy Julese Verna, což byla pro nás naprosto neuvěřitelná příležitost. Bylo to pro nás takové první vyrovnání se s velkým prostorem, protože kladenské divadlo je strašně velký dům – takový ten klasický měšťanský divadelní prostor někdy ze sklonku 19. století. Bylo to šílené, ale vyhráli jsme si s tím. Využili jsme úplně všechny technické vymoženosti, které ten prostor nabízí. To znamená – obrovská několikapatrová scéna, do toho všechny tahy, propadla, veškeré dýmostroje a světelné vybavení. Stejně jako si Jules Verne pohrával s cestováním, tak jsme si my pohráli s možnostmi tohoto divadla.

Úplně odlišná práce, která vznikla na toto konto byla v Ypsilonce na malé scéně, kde jsme dělali autorské představení, které se jmenuje Drama v kostce. Tam jsme začínali zkoušet vlastně s úplně nulovým textem a ze situací, které jsme už měli připravené, jsme s herci dávali dohromady faktický průběh toho představení a vznikalo nám to takhle pod rukama. Po každé zkoušce jsme se radili, jakým směrem by to představení mělo dál jít a podařilo se nám snad udělat nějaký ucelený kus, který je pro nás hodně důležitý, protože se vypořádává s podstatou, kam až divadlo může zajít. Pohráli jsme si s tím, co ještě člověk myslí vážně a co už je naopak divadlo.

To byly takové nejzajímavější věci a teď samozřejmě chystáme zase něco nového. Chystáme Čuka a Geka, chystáme muzikál a potom chystáme představení s Vosto5tkou, které by mělo být vyloženě holčičí, to nás baví, protože se těma holkama všichni tak nějak zabýváme, tak bychom to chtěli

trochu prokopírovat i do nějakého představení. To je takový plán do budoucna.

Ty se zabýváš taky Novým cirkusem, projevuje se to nějak ve tvé práci například v projektu Vosto5 nebo i v jiných?

Upřímně řečeno, nevím. Je fakt, že já to mám moc rád, jsem toho velký fanoušek, ale zároveň vím, že naše přednost je v jiném druhu divadla. To znamená, že se to nesnažím nějak násilně hrotit a tahat do Vosto5ky vlivy Nového cirkusu, ale určitě je tento vliv – sice velice nepřímý – v tom, že jsme si pořídili vojenský stan, se kterým jezdíme a přiblížili jsme se k lidem, kteří by za standardních okolností do divadla vůbec nepřišli. Díky tomu, že je to propojené s tančírnou, s hospodou a s barem, tak si lidé najednou všimnou, že se tam děje i divadlo, které je třeba příjemně překvapí a najednou se může stát, že přijdou znovu nebo dokonce i do divadla na něco jiného. V tomto to považuji za velké přiblížení se

lidem, které divadlo vlastně nezajímá, protože spousta z nich považuje divadlo za intelektuální zábavu, a tak díky tomu stanu a všem ostatním otevřeným formám se ukazuje, že to tak vůbec být nemusí.

A máš v plánu nějaký projekt víc než málo ovlivněný Novým cirkusem?

My jsme měli teď za lubem otevření nového prostoru, kde bychom se trochu posunuli od toho stanu dál a teď je to v jednání. Já doufám, že se to podaří. Měl by to být projekt takové divadelní tančírny, který by v sobě měl mít prvky Nového cirkusu, tak uvidíme, jestli se to podaří. Ono už je to taky trochu závislé na penězích.

Jednalo by se o prostor na nějakém pevném místě?

Ne, bylo by to samozřejmě pevnější než stan tím, že by to mělo nějaké parametry, aby to mohlo fungovat nejenom v létě. Rozhodně ale počítáme s tím, že by to mělo mít cestovní charakter, protože způsob

cestování za divákem je hrozně fajn.

Eva Votrubová, Jan Žůrek

PS: Chtěla bych se omluvit hodnému to člověku Ondrovi Polákovi, který nám, jakožto technik divadelního spolku Vosto5 s laskavostí poskytl velmi milý a příjemný rozhovor. Stala se však nepříjemná věc a já i přesto, že jsem si myslela, že nejsem úplný technický antitalent, jsem prohrála souboj s digitálním diktafonem a rozhovor s tímto sympatickým mužem tak byl odkázan na uchování jen v mysli mé a mysli Žužua. Chci tedy alespoň touto cestou požádat o odpuštění a poděkovat za laskavost, která kvůli mně bohužel přišla vniveč.

BTW: Doufám, že jsem si i bez digitálních podkladů dobře zapamatovala to příjmení. Jestli ani to ne, tak se omlouvám podruhé. Snad naposled...

Eva Votrubová

„Svoje divadlo si postavíme kdekoliv“

Rozhovor s Ondřejem Spišákem, režisérem na DIVADELNÍ FLOŘE uvedených inscenací Verejný nepřítel Divadla Andreja Bagara a Prorok Ilja Teatra Tatra

Prorok Ilja je Vaším již třetím setkáním s dramatikem Tadeuszem Śłobodziankem. Čím Vás texty tohoto autora lákají?

Trošku to souvisí s tím, že se známe. Zažili jsme spolu mnoho zajímavých životních situací a jeho myšlení mi velmi konvenuje. Když jedu do Polska, snažím se strávit s ním nějaký čas, kdy pronikám do myšlení autora, který píše velmi zvláštním způsobem. Jeho hry jsou tak trochu divné, abstraktní, úsečné. Člověk si je nepřechte hned s chutí, neumí si hned představit, o čem jsou. Śłobodzianek je pedant, per-

fekcionalista. Hru píše deset let a každé nové uvedení je další verzí. Prorok Ilja vznikl v roce 1994, od té doby ho uvedlo sedm nebo osm divadel, ale nikdy nebyl text stejný. Pokouší se dopátrat dokonalého tvaru, což samozřejmě nejde, byť se o to snažíme i my a někdy se kvůli tomu i dost hádáme. Chceme představení od reprízy k repríze zlepšovat. Doteď scény nejsou hotové. A nikdy nebudou.

V Olomouci jste Ilju hráli pokolikrát?

Posedmé. Hráli jsme šestkrát na podzim, potom to již nešlo,

na šapitó byla zima. Nyní tu vlastně začínáme sezónu.

Hrajete tři až pět představení měsíčně, převážně po festivalech. Neplánujete pořádit si v Nitře nějaký kus země, plácek, kde byste mohli postavit stan a hrát celé léto...?

Počet repríz vychází z toho, že jsou herci posbírání ze čtyř divadel a je velký problém je z nich vytáhnout. Vše se musí plánovat hodně dopředu. A to nemluvím o Polácích, kteří na každé představení přijíždí z Varšavy. Žádný plácek samozřejmě nemáme, i když bychom ho

hodně potřebovali. Zatím to na něj nevypadá, protože to stojí moc peněz. Ale máme šapitó, svoje divadlo si postavíme kdekoliv.

Dá se říct, že si prací s Teatrem Tatrem nějak vyvažujete režírování na kamenných scénách? Způsob práce je nejspíš odlišný...

Určitě je. Ale já se snažím pracovat všude stejně. Protože když člověk přijde na nějaký způsob práce, který mu vyhovuje, o kterém si myslí, že je správný a vede k nějakému výsledku, proč ho měnit? Jenže kamenné scény mají svá specifika, zajeté neměnné obyčeje, které se v každém divadle roky budují a je opravdu těžké je nabourat. V Teatru Tatra nemusím nic bourat, protože si vše budujeme od začátku. Ale všichni herci jsou zároveň zaměstnanci nějakého kamenného divadla... Takže si pomalu vybuduji soubor, který bude ideální, všechny nejlepší herce ze všech kamenných divadel stáhnou do Teatra Tatra a bude...

Vedle Ilji jsme na FLOŘE letos viděli Vašeho Verejného nepřitele. Hodně v něm pracujete s metaforami, zástupnými předměty... Používáte tyto prostředky často?

Vystudoval jsem loutkářství, takže mi nejsou cizí. Ale jsou texty, ve kterých pro ně není místo. Jiné inscenace si je zase vysloveně žádají. Mně je blízké oboje. Bude to znít jako hloupá fráze, ale opravdu rozlišuji jen dobré a špatné divadlo a snažím se vybírat prostředky podle toho, co si myslím, že text snese nebo potřebuje. Nebráním se ani loutkám, ani předmětům, výtvarným metaforám... Stejně je základem všeho vždy herec.

Obě Vaše zmíněné inscenace se zabývaly vírou. V co věříte Vy?

Nejsem pokřtěný, matka je luteránka, otec katolík. Já nejsem nic. Možná je to dobře, protože si víru potřebuji sám pro sebe ujasňovat. Jsem pohan. Ne, to samozřejmě žertuji. Ale pohanská víra mi není vzdálená. Neprosazuje jednoho boha na úkor jiného a člověk se může cítit malinko svobodnější. Když ho jeden bůh nahněvá, může se tak trošičku vrátit k jinému, má šanci.

Absolvoval jste Katedru loutkářství na DAMU v Praze a stále se vracíte do České republiky, dělal jste třeba Rozmarné léto v Divadle Petra Bezruče nebo Závěť psa v Olomouci. Chystáte se u nás opět něco režírovat?

V budoucnu ano, ale zatím nevím nic konkrétního. Jsem v kontaktu s Divadlem Petra Bezruče v Ostravě a s Národním divadlem moravskoslezským. *A momentálně na něčem pracujete?*

Ve Varšavě na dalším textu Slobodzianka, už čtvrtém.

Tedy by se dalo říct, že je to Váš kmenový autor?

Trošku ano. Ale on již dlouho nic nenapsal, takže brzy nebude co dělat.

Můžete předsedlat na herectví, v Prorokovi Iljovi hrajete. Jste ze scény schopni vnímat celek, zda drží pohromadě, funguje?

Proto tak špatně hrají, protože se stále dívám, jak hrají všichni ostatní.

Hrajete i v jiných inscenacích?

Vůbec ne, v Teatru Tatra je to výjimka. Hrají proto, abych byl na každém představení, takhle prostě musím na každou reprízu. Ale buď hrají špatně, nebo se dívám.

Hana Hejduková

Katja Višinská – Néma Olores

...labutě prý zpívají jedenkrát za život - když umírají (Ezop)

Premiéra autorského tanečního představení Katji Višinské – Néma Olores!

Představení nemusí být vodoпадem slov, jak je v dnešní době obvyklé. Slova jsou mnohdy zbytečná, vždyť to nejkrásnější je většinou nevyslovitelné.

Porozumíte nonverbální komunikaci? Vnímejte jinak! Pokuste se přijmout sdělení křehkých labutí, naslouchejte jim. Vždyť labuť je pták duše a každý z nás snad nějakou duši má.

Katja Višinská:

Studovala na taneční konzervatoři Duncan Centre v Praze. Absolvovala workshopy u Felixe Ruckerta (Německo), Davida Zambrana (Nizozemí / Venezuela-USA) a Christiny McNut (Kanada). Studium ukončila choreografií Když nepoznáš, jestli je noc či den, pak zjistíš, že ten dům je bez oken. Choreograficky se podílela na inscenacích Netopýr (2002) a Systém (Divadlo Tramtarie, 2005). Třetím rokem studuje na Univerzitě Palackého v Olomouci (Katedra divadelních, filmových a mediálních studií) a vede kurzy výrazového tance pod záštitou ASC.

-nasa-

VĚČNÝ SVIT NEPOSKVRNĚNÉ MYSLI

/ film / režie Michel Gondry /
USA, 2004

Průměrný introvertní kariaturista Joe (Jim Carrey), který se náhodou nedávno seznámil s mírně excentrickou rusovláskou Clementine (Kate Winslet), se jednoho dne octne v osidlech ztracené paměti, vlastní i Clementininy. Clementine se totiž po rychlém vzplanutí rozhodne začít nový život a poměrně jednoznačně přistoupí na radikální řešení – chirurgický zákrok do své mysli. Společnost Lacuna disponuje týmem „odborníků“, kteří vám zaručí spolehlivou eliminaci nepříjemných vzpomínek a nový start v milostném životě. Stačí jedna noc v rukou specialistů...

Pavel Bednařík

PROTI ZDI

/ film / režie: Fatih Akin / Německo, 2003

Surové drama s prvky konfrontace etnik a kultur východu a západu v režii Fatiha Akina, v Německu žijícího Turka, je explozivní výpověď o vlastní životní zkušenosti. Bizarní směsice krutosti, osudovosti a sebevražedné nespoutanosti je významnou měrou dotvářena autentickými hereckými výkony. Snímek se stal Nejlepším evropským filmem roku 2004, v tomtéž roce pak získal i Zlatého medvěda na berlínském festivalu.

Pavel Bednařík

Muž „vzplane“ láskou k ženě...

Ve čtvrtek se nám představí divadlo Kvelb, se kterým se již mnozí mohli seznámit v rámci nejrůznějších happeningů nebo pouličních slavností. Kvelb založil již v roce 1997 Dominik Tesař, ke kterému se časem připojili další umělci nejrůznějších zaměření a dali tak vzniknout otevřenému nezávislému sdružení s divadelním, muzikantským i výtvarným potenciálem.

Přestože se skupina výrazně orientuje na loutkářskou produkci, není nikterak typově vymezená. Nebrání se pohybovému divadlu, činohře či dokonce ani akrobacii. To dokazuje řada realizovaných pouličních představení. Kvelb je profesionální nezávislé divadlo prosycené humorem, nadhledem, osobitým výtvarným projevem, také muzikou, tancem a kejkliřskými prvky.

Jedinečnost divadla se bezesporu objevuje i u jejich posledního představení. Vzplanutí je ohňové loutkové představení, první svého druhu na světě, s hořícími loutkami - javajkami dosahujícími velikosti čtyř metrů. Muž „vzplane“ touhou k ženě, která je touhou také doslova spalována. To vše se odehrává před zraky diváků. Záhy se zjeví netvor, který chce jejich lásku i oba zahubit. Dojde jejich láska naplnění, rozhoří se či dohoří jejich vzplanutí? Představení je založeno na světelném efektu ohně a živosti loutek - panáků (stickmanů) a je doprovázeno hrou na bicí nástroje.

-mfn-

PÁ 5. 5. 2006

PROGRAM

13.30 K / divadelní sál
Pierre Nadaud / FR

FIELDS

15.00 K / filmový sál
ZÁZRAK V MILÁNĚ
/ rež. Vittorio de Sica
/ Itálie, 1951

17.00 K / filmový sál
ZVĚTŠENINA
/ rež. Michelangelo Antonioni
/ Velká Británie,
Itálie, 1966

19.30 K / divadelní sál
Rubén Ortiz
- Hector Bourges MEX
AXOLOTL

20.45 K / nádvoří
LAPUTA
/ koncert

22.00 K / parkán
Divadlo Kvelb
České Budějovice

23.00 K / nádvoří
AUTOPILOTE
/ Fajt - Smeykal
- Yumiko / JAP / koncert